

Lekció: Zsolt 103. Textus: Zsolt 103,1: „Áldjad lelkem az Urat!”

Ünneplő Gyülekezet! Kedves Testvéreim!

Az év utolsó napján a számvetése a főszerep. Mi történt idén? Szamba vehetjük egyénileg, családunk, gyülekezetünk és nemzetközösségünk kapcsán is az eseményeket, történéseket, élményeket. Gyakran előforduló megoldása ennek a toplista írása: Top 5 hely, ahol jártunk; Top 3 esemény a családunkban stb... Számomra is kedves megoldások ezek, amelyek még inkább gerjeszthetik bennünk ennek az Igének a lényegét: „Áldjad lelkem az Urat!” Mintegy magunkat is buzdítva arra, hogy az év utolsó napján minden jótéteményért Istennek adjunk hálát, Őt magasztaljuk és dicsérjük érte.

DE. Mi van azokkal, akár az itt ülők között is, akik idén nem tudnak vagy szeretnének toplistákat gyártani, mert lenne olyan rész, amit nem tudnának könnyek nélkül kimondani vagy leírni? Az ő esetükben már érvényét veszti a buzdítás: „Áldjad lelkem az Urat!”? Az az ember, aki az élet nyomorúságaival van megterhelve, nem áldhatja, dicsőítheti Istent? Akinek pedig egy „jó éve” volt 2025, az igen?

„Áldjad lelkem az Urat és egész bensőm az Ő szent nevét!” A zsolttáros arra hívja fel a mindenkori ember figyelmét, hogy Isten dicsőítése és magasztalása nem függ attól, hogy mi történt velünk vagy körülöttünk, hanem csak attól kicsoda Isten. Ő pedig soha nem változik meg az lenni, aki mindig is volt: Jó, igaz és hűséges szeretettel szerető Isten. Erre pedig szüntelenül emlékeztetni kell magunkat, buzdítani rá a lelkünket! „Áldjad lelkem az Urat és egész bensőm az Ő szent nevét!” Emlékszem egy esetre az évből, amikor egy szeretett gyülekezeti tagunk kért időpontot találkozásra. Szomorúan mesélte, hogy megszületett a legújabb unokájuk, de a gyermek súlyos beteg és azonnal kezeléseket kellett kapnia. Az egész család keresi a válaszokat. Ő, mint hívő ember is keresi a miértekre adott Isteni feleletet... Nehéz ilyen helyzetben mit mondani, ami nem árt, de mégsem marad felületes az ember. **Egy valamire viszont biztosan támaszkodhattam: Isten jó, igaz és hűséges szeretettel szeret – nem csak a gyülekezeti testvért, nem csak a családot, de azt a beteg gyermeket is!** Az egyik legszebb karácsonyi üzenet volt számomra, amikor láttam a gyermeket már a kezelése hatására gyógyulni és meghallani a jó hírt, hogy minden a lehető legjobban alakul vele.

„Áldjad lelkem az Urat és egész bensőm az Ő szent nevét!” Azért kell erre emlékeztetni magunkat, mert ezt felejtettük el legelőször és mind a mai napig egy-

egy nehezebb élethelyzetben ezt vagyunk hajlamosak figyelmen kívül hagyni: **Isten jó, igaz és hűséges szeretettel szeret Bennünket.** Ez pedig akkor is igaz, ha valamilyen csoda nem történik meg, nem happy enddel végződik egy-egy történet. Joó Sándor használja a példát, ami profán, de mégis szemléletes. Az életben a rossz dolgok: veszteségek, mint gyász, válás vagy elbocsájtás valahonnan stb. lehetnek **Istentől kapott borítékok, amikben nem tudjuk, mi rejlik.** Sokszor vonakodunk ezeket elfogadni, pedig **mennyei bankjegyek vannak bennük.** Azaz egy-egy ilyen élettörésnél **Isten megmutatja azt számunkra, hogy mi az, amit soha nem vehet el tőlünk senki: az Ő jelenlétét és szeretetét!**

Mert sokszor a jóban, a szépben és a rendben lévő életünkben is hajlamosak vagyunk elfeledkezni Isten jóságáról, igaz voltáról és hűséges szeretetéről. Ilyenkor elhisszük magunkról, hogy **mi vagyunk a jók** – az életre alkalmasabbak, mint sokan mások. **Mi vagyunk igazak,** akik mindig és mindenkor ismerik a jó válaszokat és a megoldásokat. **Mi vagyunk azok,** akik folyamatosan készen állunk mások számára jót tenni, minden körülmény között helyt állni. Magunkat áldjuk, Istentől pedig csak áldásokra van szükség! **Isteni szerepben tüntetjük fel magunkat, de ezt istentelenül tesszük** – nem az Ő erejéből, hanem a magunk forrásaiból merítve. Ezek azonban véges források, véges készletek ott vannak kódolva benne az elkerülhetetlen veszteségek, melynek **végén Isten még mindig nyújtja a borítékot,** benne a mennyei bankjegyekkel: **Én jó vagyok, igaz és hűséges és kegyelmezek neked, többet és jobbat adok neked, mint ami járna. Elég neked az én kegyelmem...?**

„Áldjad lelkem az Urat és ne feledd el, mennyi jót tett veled!” Az eredeti kifejezés ezt a gondolatot próbálja meg megragadni. Isten visszafizet, visszaadja azt, amit kapott tőlünk. **Milyen nagy bajban lennénk Testvéreim, ha Isten a szerint tenne velünk jót, amennyi jót mi tettünk Vele?** Nincs olyan ember ebben a templomban, aki ebben a tekintetben pozitívan tudna megállni – de nem csak itt, egyetlen templomban, házban vagy a föld színén nincs olyan ember. Az egész zsolttár erről tesz bizonyosságot, hogy Isten ki nem érdemelt szeretetében és kegyelmében élhetünk: „*Irgalmas és kegyelmes az Úr, türelme hosszú, szeretete nagy. Nem perel mindvégig... nem bűneink szerint fizet nekünk... amilyen messze van napkelet napnyugattól olyan messzire veti el vétkeinket. Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az Úr az istenfélőkhöz.*” Testvérem! Ez a kegyelem ma is itt áll előttünk, előtted is. **Ha nem szeretnéd mindazt az új esztendőre átvinni, ami nyomja a szívedet, a lelkedet, akkor itt, ma leteheted. Mert Isten jósága, igazsága és hűséges szeretete ma is valóság – Jézusban ezt láthatjuk!** Benne látjuk az Istent, aki elhalmoz minket jóságával és szeretetével, aki nem nézi el bűneinket és szenvedéseink sincsenek rejtve előtte, hanem átvállalta ezeket értünk

és helyettünk. **Azért, hogy mindenkor, amikor a kereszt eszünkbe jut, emlékezzünk: a legfőbb jót Isten nekünk adta és önmagától elvette: az Atya szeretetét.** 2025-ben szintet léptünk gyülekezetiileg abban, hogyan dicsérjük Istent. Áldott emlékként őrzöm a dicsőítő estéket és alkalmakat. Mely énekekből talán kiemelkedik egy, amely az elmúlt időszakban többször is elhangzott, ennek a refrénje így szól: „*Mert hány király mondott le trónjáról már? Hány az az úr, aki koldussá vált? Hány nagyság lett már összetört emberré? És hány isten öntötte rám szép szívét? Táncra hány perdült egy rongy emberért? Hány apa adta érterem gyermekét? – egy már megtette, nézd!*” (Hány király? c. dal)

„*Áldjad lelkem az Urat és egész bensőm az Ő szent nevét!*” Végezetül pedig Isten magasztalására nem azért van szükség, mert ez így helyes, mert neki jár a tisztelet és a hálaadás, akár jó, akár rossz ért Bennünket ebben az esztendőben. **Hanem azért, mert ennél többet nem tehetünk. Ennél fontosabb szolgálatot nem végezhetünk, mint Istent dicsőítjük.** 2025-ben nagyon sok gondolat és üzenet formált engem is a szolgálatom során, de talán kevés annyira, mint John Piper ezen gondolata: „*Az egyház végső célja nem a misszió! Isten magasztalása a végső cél! A misszió azért létezik, mert Isten dicsőítése hiányzik. A végső cél Isten magasztalása, nem pedig a misszió, hiszen az első és az utolsó Isten maga, nem pedig az ember. Amikor ez a kor lezárul, és a megváltottak megszámlálhatatlan milliói borulnak arcra Isten trónja előtt, nem lesz többé misszió! De Isten magasztalása örökké megmarad. Ezért tehát Isten dicsőítése a missziónak mind a célja, mind az erőforrása.*” **Mi, akik szolgálunk Istennek** azért, hogy minél többen megtapasztalják az Atya jóságát, igaz voltát és hűséges szeretetét ezt különösen is meg kell szívlelnünk. Ebben az évben számos olyan pillanatot tudnék felsorolni Nektek, ahol ez az üzenet valósággá vált számomra. **Túlterheltségben**, amikor összeérték gyülekezeti vagy ifjúságügyi programok; **fáradtságban és betegségben**, amikor nem tudtam, hogyan lesz megoldva egy-egy szolgálat. **Nehéz döntésekben**, amikor választhattam volna az erélyességet és a nyomásgyakorlást, de az rólam szólt volna és nem a krisztusi szolgálat szabadságáról. Egyre többször hallottam meg ezt a belső üzenetet: Áldjad az Istent! Az Ő dicsőségét keresd és ne azt, mit várnak mások Tőled, vagy Te magadtól. **Hiszen ez a misszió, a szolgálatunknak az erőforrása: Isten áldása és magasztalása.** De a végső célja is, ahogyan a Zsoltáros is bizonyoságot tesz: „*Az Úr a mennyben állította fel a trónját, királyi hatalmával mindenben uralkodik. Áldjátok az Urat, angyalai, ti hatalmas erejűek, akik teljesítitek parancsát és hallgattok parancsszavára! Áldjátok az Urat, ti seregei, szolgálói, akaratának végrehajtói! Áldjátok az Urat, ti teremtményei, mindenütt, ahol uralkodik!*”

Testvérem! Isten magasztalásával és dicséretével zárjuk ezt az esztendőt, de ne csak az újba indulj el ezzel a lélekkel, hanem a célt egészen az örökkévalóságig húzd meg, hogy majd ott is ezt tehesd. Ha pedig ezt a célt jelölöd ki magad elé – nem kisebbet – akkor hidd el, hogy Isten a 2026-os esztendődet is fel fogja használni. Annak minden hetét, napját és percét, minden magasságát és mélységét arra, hogy **az Ő jóságában, igazságában és hűséges szeretetében egyre jobban megbízz**, és az ebből fakadó magasztalás **erőforrás legyen** számodra nem csak a következő 365 napra, hanem **a végső célig**, a boldog feltámadásig, az örökké tartó életig. Ámen!